

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ŞİİLERİ FETRETE SOKAN ALİM

” İMAM İBN TEYMİYYE”

Hazırlayan: Abdulhamid es-Sunni

www.muvahhid.info

Bismillahirrahmanirrahim

Şu bir gerçektir ki İbn Teymiyye (Rahimehullah) eserleri ve görüşleri hakkında en çok konuşulan alimlerden birisidir. Onun mevzu bahis olduğu bir çok tartışmalar olmuş, yine onun eserleri ve görüşleri hakkında birçok yazılar yazılmıştır. Bu yazıların bazıları hak'ka adaletle şahitlik eder mahiyette iken, bazıları sadece iftira ve karalama amacıyla yazılmıştır. Bu karşılıklı atışma hep ön planda olmuş..İbn Teymiyye'nin bıraktığı ilmi miras ise bu atışmanın her zaman gerisinde kalmıştır. Kişiler İbn Teymiyye'nin ehli sünnetin savunuculuğu adına yazmış olduğu eserleri görmezden gelerek onun şahsına ve fikirlerine şuursuz bir şekilde durmadan saldırmış ona insafsızca iftiralar atmışlardır. Onun ehli sünneti savunmak amacıyla kaleme aldığı birçok eseri kendi dönemindeki muhalifleri tarafından bile takdir edilirken. Bu konudaki hakkı inkar edilmezken günümüzdeki cahil kişiler toptancı bir anlayışla İbn Teymiyye'nin bıraktığı ilmi mirası yok saymışlar, hiç hükmünde kabul etmişlerdir. İbn Teymiyye'nin bıraktığı ilmi mirası bir çırpıda silip atanların başını sufiler çekmektedir. Ve bu cahil sufiler halkı da yanlış yönlendirmektedir. Onların İbn Teymiyye'ye olan kinleri İbn Teymiyye'nin bıraktığı ilmi mirası takdir edebilme noktasında da onlara engel teşkil etmektedir. Şayet bu böyle olmasa idi Minhacüs-Sünne gibi eserler halk arasında yaygın ve değerli bir yere sahip durumda olurdu. Ama kişiler liderlerini taklid edip onların kötü dediğine kötü diyor, iyi dediğine de iyi diyorlar. Şüphe yok ki kişilerin bu tutumu kınanmış bir ahlaktır.

Şimdi İbn Teymiyye'nin bıraktığı ilmi miras içerisinde müstesna bir yeri olan ve Şiileri yüzyıllarca süren uzun bir fetretin içine düşüren bir kitaptan bahsedeceğiz. Kitabın adı : **Minhacüs-Sünnetin-Nebeviyye fi nakdi kelamiş-Şiati vel-Kaderiyye** dir. İbn Teymiyye'nin bu çok değerli eseri ehli sünnet akidesinin savunulduğu eserler arasında çok önemli bir yere sahiptir. Dahası -kitap hakkında söylenenlerden anlaşıldığı kadarıyla- akli ve nakli delillendirme ve tafsilatlı olması bakımından İmamiye Şiilerine karşı reddiye olarak bu kitabın bir benzeri yazılmamıştır. Denilebilir ki sahasındaki en değerli kitaplardan biridir. O dönemlerde Şii davet o kadar ilerlemişti ki artık halkı aşip idarecilere kadar sesini duyurmuştu. Şii ulema idarecileri akidelerine çağırıyorlar ve ehli sünnete amansızca düşmanlık ediyorlardı. İbni Mutahhar isimli Rafızinin sultanı davet maksadıyla yazdığı kitab İbni Teymiyye (661-728) getirilince o da bu kitabı red olarak **Minhacüs-Sünnetin-Nebeviyye fi nakdi kelamiş-Şiati vel-**

Kaderiyye adlı değerli kitabı yazmıştır. Şiiler çok uzun yıllar boyunca İbn Teymiyye'nin yazdığı bu kitaba cevap verememişlerdir. Denilebilir ki Şiiler ilmi alanda bir fetretin içine düşmüştür..

O zamanın durumu ve kitabın yazılış nedeni hakkında Hafız İmam Zehebi (673-748) Minhacus-Sünne'den kısaltarak yazdığı "**el Munteka**"nın giriş bölümünde şu açıklamayı yapıyor:

Kitabın müellifi Şeyhü'l İslâm İbn-i Teymiyye'dir. Allah Ona rahmet etsin. Müellif, eserini kendi zamanında İbnül Mutahhar namında bir râfızînin, ilmî ve dinî açıdan câhil olan İmamiyye mezhebi ve kurucularına davet edici nitelikte olan bir kitabının kendisine getirilmesi üzerine O'na bir reddiye olarak te'lif etmiştir. İbnul Mutahhar Cengiz Han'ın torunlarından Hudâbende isminde bir sultana takdim etmişti. Eserdeki deliller nakli ve aklidir.

(El-Munteka, Tevhid yayınları)

İmam Zehebi'nin de belirttiği üzere İbn Teymiye İbn Mutahhar'ın önderliğinde ki Şii daveti yazmış olduğu Minhacüs-Sünne adlı reddiye ile susturmayı başarmıştır. Hatta bu suskunluk yüzyıllarca sürmüştür.

Nedvi de kitabın yazılış nedeni hakkında şu bilgileri veriyor:

Çağdaşı Şii bir âlim olan İbn Mutahhar el Hili, velinimetini ve hizmetinde bulunduğu Moğol padişahı Evlice Hudabende için – ki bu Moğol padişahı o Şii âlimin teşviki ve anlatmasıyla Şiiliği kabul etmişti- Şiiliği ve İmamiyeyi anlatan, Sünniliği ve halifeliği reddeden büyük bir kitap yazmış, adına da "**Minhac el Keramet fi Marifeti'l-İmamet**" demişti. Bu kitap elden ele dolaşarak Şam'a ulaştı. Şeyhülislam İbn Teymiye de bu kitabı inceledi. Şiiler bu kitapla çok övünüyorlardı. Kitabın büyük bir bölümü Hz Ali ve ehli beyt'in imamlığını ve masumluğunu ispat etmeye çalışıyor, üç halifenin halife oluşlarını reddediyor, onları ve sahabe-i kiramı kötülüyordu. Efendimiz Hz Ali'nin ve on iki imamın fazilet ve üstünlüklerini, onların imamlığını ve masum oluşlarını ayetlerle, hadislerle ve çeşitli rivayetlerle ispat etmeye çalışıyordu. Aynı şekilde üç halifenin ve sahabe-i kiramın kötülenmesi ayetler, hadisler, tarih ve siyerle güya ispat edilmişti.

Yazar zekâsını, ikna kabiliyetini ve geniş bilgisini bütün gücüyle göstermeye

çalışmış ve kendine göre ehli-sünnete karşı en son ve kesin delilleri ortaya dökmüştü. Kitabın yazarı daha sonra gelen Şii alimleri gibi akide ve temel görüşlerinde, Mutezile mezhebi inancını taşıdığından Allahın zâtı, sıfatları ve ehli sünnetin temel prensipleri ve inançları üzerinde de kelamcılar ve felsefeciler gibi söz söylemiş, onlardan da bahsetmiştir.

Ehli-sünnet mensupları bu kitaba cevap vermesi için İbn Teymiyye'ye şiddetle ısrar ettiler. Bu kitapta kelam ilmi, akaid, felsefe, tefsir, hadis, tarih ve rivayetlerden pek çok mesele konu edildiğinden bu kitaba cevap verecek en uygun kişi; bütün bu bilgilerde, bu çeşitli konularda son derece geniş ve derin bilgiye sahip olmalıydı. Bu bilgilerde otorite olup tenkitçi değer taşımalıydı. Şii yazarlar hadis uydurmada, onları yanlış yerlere nispet etmede son derece tecrübeli, cüretli olduklarından; çok geniş bir ilim haline gelen hadis bilgisini ve o sahada biriken eserleri, kitapları önüne koyarak bütün hadisleri, rivayetleri incelemesi, eğrisini, doğrusunu bulup ravilerin durumunu tahkik etmesi gerekiyordu.

Bu ise çok zor bir iş olduğundan, bunu ancak hadis ve hadisle ilgili bütün bilgi malzemelerini tam olarak bilen ve hadis kütüphanesinin her bir sayfası gözünün önünde olan, hiçbir rivayet, ravi ve hadis senedinde oyuna gelmeyen; bununla birlikte o yazarın tarihi konularda ki yanlışlarını yakalayabilecek şekilde İslam tarihini çok iyi bilen, yanlış bir açıklamayı veya uydurulan bir rivayeti yutmayan biri olması gerekiyordu.

Tarihe mal olmuş bir kişiye karşı çıkmak, onda kusur bulmak ve bunlara tarihin çok fazla birikiminden örnekler ileri sürmek kolaydır. Ama temize çıkarmak ve savunmak zordur. Sahabe-i kiramı kötülemek, Şiilerin hoşlarına giden bir konu ve onların hercai karakterlerine özgü bir alandır.

İbn Teymiyye'yi bu Minhac u's-Sünne kitabını yazmaya iten asıl etken ve ruhi sebep "Minhac el Kerame" yazarının Raşid halifeleri ve ehli sünnet inancında peygamberlerden sonra insanların en üstünü ve yaratıkların en temizleri olan ilk Müslümanlara sokak ağzı ile saldırması ve amiyane tarzda kötülemesi, onları insanların en adisi, en şerlisi göstermesidir. Ve bu hareket onun nazarında İslamın temellerine tırpan sallamak ve Hz Peygamberin peygamberliğine karşı çıkmak, kötüleme, zındıklık, dinsizlik kapılarını açmak demektir.

(İslam Önderleri Tarihi.cilt 2 sh:342-345/ Kayıhan yay)

Nedvi'nin Minhacüs-Sünne'den yaptığı nakilde Şiilere reddiye olarak bu kitabını yazmasının nedenini İbn Teymiyye şöyle açıklıyor:

“Eğer bu zalim ve haddini bilmez adam, o Allahın veli kullarının başları olan, yeryüzü insanlarının lideri ve rehberi olan ve Hz peygamberden sonra Allah'ın kulları arasında en üstün olan o ilk Müslümanlara, dinde yıkıntı meydana getirecek, kafirler ve münafıklara delil ve tutanak hazırlayacak ve pek çok iman ehlinin kalplerinde şüphe ve zaaf meydana getirecek şekilde dil uzatmasaydı, biz o şahsı tenkid edip reddetme ve onun iç yüzünü açığa çıkarma zorunda kalmazdık.”

(İslam Önderleri Tarihi. Cilt 2 sh:342-345/ Kayıhan yay)

Ünlü Müfessir ve Tarihçi İbn Kesir “el bidaye ve'n-Nihaye adlı eserinde Şii İbn Mutahhar'ın yazdığı Minhacü'l-kerame adlı kitap ve İmam İbn Teymiyye'nin bu kitaba reddiye olarak telif ettiği Minhacüs-Sünne adlı kitap hakkında şu değerlendirmeyi yapıyor:

“İbn Mutahhar (Minhacu'l-kerame) adlı eserinde akli ve nakli delilleri birbirine karıştırmıştır. İstikametin dışına çıktığı için hedefe nasıl yöneleceğini bilememiştir. Şeyhülislam İmam, Allame Takıyyüddin ebu'l Abbas İbn Teymiyye ona karşı birkaç ciltlik bir reddiye yazmıştır. İbn Teymiyye bu eserinde güzel ve mazbut delilleri ileri sürerek akılları durgunlaştırmış, gözleri kamaştırmıştır. Bu reddiye çok muazzam bilgilerle doludur.

(İbn Kesir Tarihi cilt 14 sh: 212-213 Çağrı yayınları)

“Risale-i Nur'a Eleştirel bir Yaklaşım “adlı risalede İbn Teymiyye'nin Şiilere reddiye olarak yazdığı değerli eseri **Minhacüs-Sünnetin-Nebeviyye fi nakdi kelamiş-Şiati vel-Kaderiyye** ile ilgili olarak şu bilgilere yer verilmektedir:

İbn Teymiyye, Havaric, Mutezile, Kaderiye, Cehmiye, şia ve Bâtıniye hakkında doğru bilgilere sahiptir. Bu mezheplerden çoğuna dair eserler de yazmıştır.

Yaşadığı çağda Fatımî devleti yıkılmış olmakla beraber, onların bakiyeleri olan Hâkimiye, Nusayriye, İsmailiye yaşıyordu. Ayrıca İmamiye ve Caferiye Şîîlerini de çok iyi tanıyordu. Melik Olcayto Hüdabende'yi İmamiye Şîîliğine davet için İmamîyenin tanınmış âlimlerinden İbnul Mutahhar-el-Hillî (v.726/1325) Minhac'ul İstikame fi isbatı'l-İmame isimli bir eser yazmış, bu eserde elinden geldiği kadar Sünnî İslâmlığını karalamış, İmamiye Şîîliğini ise yegâne hak mezhep olarak göstermiştir. İbn Teymiye, Rafızî saydığı İbn Mutahhar'ı reddetmek için **Minhacüs-Sünnetin-Nebeviyye fi nakdi kelamış-Şîati vel-Kaderiyye** isimli dört ciltlik eserini kaleme alarak İmamiye Şîîliğinin esaslarını tarumar etmiş, bu mezhebin sonraki asırlarda ne gibi dinî ve içtimaî amillerin tesiriyle çeşitli kaynaklardan aldığı unsurlarla nasıl teşekkül ettiğini gayet açık bir şekilde gözler önüne sermiştir. **Sünnîlerin İmamiye Şîîliğini tenkit için yazdıkları en teferruatlı ve en başarılı tenkit budur.**

İbn Takıyyuddin Subkî ve Yusuf Nebhanî (gibi İbn Teymiye muhalifleri) bile onun bu başarısını hararetle alkışlamışlar, bu hareketiyle Sünnîliğin yüzünü ağarttığını ifade etmişlerdir. **Minhacus- Sünne'nin Sünniliğin müdafaasını yapan bir şaheser olduğu hususunda Sünnî ulemasının ittifak vardır demek yanlış sayılmaz.**

Muhammed Mehdî el-Kâzımî el-Kazvinin İmamiye Şîîliği adına İbn Teymiyye (Rahimehullah)verdiği cevap, çok zayıf ve yetersiz kalmıştır. (Minhacuş-şeria fir-red ala - İbn Teymiye, Necef 1346 (el-Hansarî, R , Tahran 1367). İmamiye Şîîleriyle Selefilerin arasının çok gergin olmasında İbn Teymiyye'nin tesiri pek büyüktür.

İbn Teymiye; Cehmiye, Mutezile ve Havaric gibi bid'at mezheplere karşı da aynı derecede başarılı reddiyeler yazmış ve bu suretle Sünnîliğin cesur, bilgili ve faal savunucusu olduğunu ispat etmiştir.

(Abdullah Tekhafızoğlu "Risale-i Nur'a Eleştirel bir Yaklaşım ")

İbn Teymiyye bu kadar değerli bir eseri insanlığa sunmuş olmasına rağmen, bu kitabın değeri insanların çoğu tarafından takdir edilememiştir. İçinde bulunduğumuz coğrafyada ki insanlarda bu eserin kıymetini anlama noktasında geri kalmıştır. Bu kitabın henüz Türkçeye dahi çevrilmemiş olması üzücü bir durumdur. Sünnilik iddiasında bulunanlar. Ehli sünnet inancını yaymak iddiasıyla

çeşit çeşit kitaplar neşredip, bir çok eserin propagandasını hararetle yaparken çok daha değerli eserleri kütüphane raflarına mahkum ediyorlar. İbn Teymiyye ye karşı oluşturulan olumsuz hava onun eserlerin takdir edilmesi noktasında da kendini gösteriyor. Şiilerin yolunun batıllığını açıklama hususunda adeta bir kılıç gibi keskin olan ve Şiileri perişan eden, en iddialı kitaplarından birini paçavraya çeviren **Minhacüs-Sünne** adlı bu eser varken. İnsanlar Şiilerle mücadele husunda çok zayıf kalan kişilerin sözlerine itibar ediyorlar. Gerek internette bilgi paylaşım forumlarında olsun, gerek günlük hayatta kişiler arasında vuku bulan karşılıklı konuşmalarda olsun bu zayıflık göze çarpıyor. Örneğin ağzı iyi laf yapabilen bir Şii Sünnilik iddia eden bir kişiyi birkaç soru sormak suretiyle susturabiliyor. Şii ya da Şii sempatzanı yazarların kitapları insanlar arasında beğeni ile okunabiliyor. Artık öyle kişiler görüyorsunuz ki Sünnilik iddia ettiği halde Şii devletlere sevgi besleyip, Şiiliğin propagandasını yapar bir hale gelebiliyor. Tabi ki bunun en temel nedeni Şiiliğin bozuk akidesini deşifre eden eserlerin bilinmiyor olması değildir. Temel neden tevhid inancının bilinmiyor olmasıdır. Kişi tevhid inancını layıkıyla bilip de gereği ile amel etme çabası içine girse zaten Şiilerin nasıl bir akideye mensub olduklarını nasıl şirkler içinde olduklarını anlamakta zorlanmaz. Tevhid inancının bilinmeyişiye ek olarak Şiiliği deşifre eden eserlerin de çok az sayıda olması ve bu az sayıda eserin dahi yaygın bir şekilde bilinmiyor olması Şiiliğin esas mahiyetinin de insanlara gizli kalması sonucunu bereberinde getiriyor. Şiiliğin asıl mahiyetine vakıf olamayan insanlar Şiilere sempati bile gösterebiliyor. Halbuki Şiiler dinlerini Sahabaya küfretmek, Kur'an'ı inkar etmek, imamlarına uluhiyet atfetmek üzerine bina etmiş olan kimselerdir. Sünnilik iddia eden günümüz müşrikleri de Şiilere sevgi besliyorlar. Bazıları Şiilerin yolunun asıl mahiyetini bilmediği için onlara sempati duyarken, bazı müşrikler de Şiilerle bir çok meselede benzer düşüncelere sahip olduğu için onlara sevgi beslemektedir. Şiilerle benzer düşüncelere sahip olan guruplar genelde Tasavvufçular arasından çıkmaktadır. Zaten Tasavvufçular akidelerinin büyük bölümünü Şiilerden almışlardır.

İşte bütün bunlara binaen denilebilir ki: Minhacüs-Sünne gibi eserler hakkıyla takdir edilebilse ve insanlar arasında İbn Teymiyye'nin bu telifi yaygın bir şekilde biliniyor olsa insanların Şiiliği tanınması ve reddetmesi daha da kolaylaşır. Sünnilik! iddia eden birçok yayınevi var ki insanların hiç işine yaramayacak kitapları harıl harıl basıyorlar ve bir çok faydasız eseri tercüme ediyorlar ama insanların asıl ihtiyaç duyduğu eserleri ise görmezden geliyorlar. Öyle ki insanların hiç ihtiyaç duymadığı hurafe ve efsane dolu bir kitabı 6-7 yayınevi

birden basarken insanların asıl ihtiyaç duyduğu eserler kütüphane raflarında atıl vaziyette terk ediliyor. Zaten bu sebeplerden ötürü cahiliye hayatı sürüp gidiyor, şirk ve bidat övülürken, iman-tevhid ve takva yeriliyor. Çünkü insanlar arasında yayılan ilmin çoğu hak ile batılı beraber barındıran karışık bir ilimdir. İnsanlarda ise hak olanı alıp batıl olanı terk edecek anlayış da yok, bu yolda bir mücadele de yok. İşte bu gerçek insanların arınması ve doğruyu bulmasının önünde ki en büyük engellerden birisidir.

İbn Teymiyye'nin Minhacüs-Sünne isimli telifi insanlar arasında yaygın bir kitab olsa, yayınevleri tarafından devamlı neşredilse, bu kitap insanlara layık olduğu şekilde tanıtılsa Allahın izni ile çok faydalı olur.

Görünen bir gerçek vardır ki Şii davet içinde bulunduğumuz günlerde çok canlanmıştır. İnsanların Şiilere ve Şii bir devleti olan İran'a karşı sempatisi gittikçe artmaktadır. Çünkü Şiiliğin iç yüzünü çok iyi bir şekilde gözler önüne seren eserler insanlar arasında yaygın değildir. Sünnilik iddia eden ve Şiilerle mücadeleye girişen bazı zevat da Şiiliğin mahiyetini tam anlamıyla idrak edebilen kişiler değildir. Ve bu sebepten dolayı Şiiler karşısında ki çabaları yeterli düzeye ulaşamıyor.Oysa Şiiler ehli sünnetin bilgi kaynaklarını çok iyi analiz edip, Sünnileri hangi silahlarla vuracaklarını çok iyi biliyorlar. Bunun sonucunda da Şiilerin insanlar üzerinde ki etkisi gün be gün artıyor. Sünnilik iddia eden müşrikler ise bir kesim Rafizi karşısında acziyete düşüyorlar. Ehli sünnetin müdafaasını yapmaktan aciz kalıyorlar. Biz onlardan bunu zaten beklemiyoruz sadece içine düştükleri çelişkiyi göstermek istiyoruz onlara.

İşte bu noktada İbn Teymiyye'nin Minhacüs-Sünne adlı eserinin yaygınlık kazanması yönünde ki ihtiyaç kendini daha da belli ediyor. Şiilerin kolunu kanadını kıran bu eseri hakkıyla takdir edebilen bir kişi Şiilerin karşısında azciyete düşmez. Ama Şiiliğin mahiyetini bilmeyen , Minhacüs-Sünne gibi eserlerden uzak kalan bir kişinin Şiiliğin hakikatını anlama husunda da eksikleri olacağı muhakkaktır. Şiiliğin mahiyetini anlama ve onların batıl itikadlarını reddetme hususunda başvurulacak en kısa yol Minhacüs-Sünne'yi okumaktır. Çünkü bu kitap Şiilerin insanlar üzerinde ki etkilerini silip süpürecek ilmi değere sahip bir kitaptır. Aynı şekilde kitabın yazarı İbn Teymiyye'nin de gerek İslam içi Bid'at fırkalarını, gerek İslam dışı küfür fırkalarını red etme ve onların gerçek yüzünü açıklamak hususunda ki yeterliliği alimler arasında bilinen bir şeydir...

İbn Hacer el Askalani (v. 852 h.) bu gerçeği şöyle dile getiriyor :

"En hayret edilecek hususlardan birisi de şudur: Bu adam(İbn Teymiyye) Rafızî, Hulûlcüler, İttihatçılar gibi bid'at ehline karşı bütün insanlar arasında en ileri derecede duran bir kimse idi. Bu husustaki eserleri pek çok ve ünlüdür. Onlara dair verdiği fetvaların sınırı yoktur."

(Akidetu'l-Vasitiyye Şerhi, Halil Herras, Guraba yay.)

İşte bu gerçeğin ışığında şu söylenilebilir ki : İbn Teymiyye'nin Şiilere reddiye olarak yazdığı bu kitab insanlara gizli kalmış bir ilmi miras niteliğindedir. Allah en doğrusunu bilir ya şu kitap gerek Türkiye de gerek diğer ülkelerde yaygın bir şekilde insanlara ulaştırılsa ve açıklansa Şiilerin rezil düşünceleri ayan beyan ortaya çıkar ve insanlardaki **'Şia hayranlığı'** yerini **'Şii aleyhtarlığı'**na bırakır. Böylece hem Şiilerin ilmi alanda ki etkinlikleri ve davetleri zayıflar, hem de İbn Teymiyye'nin eserine hak ettiği değer verilir. İnşallah bu eser insanlar arasında tanınır ve yaygınlaşır. Böylece Şiilerinde şirklerle dolu akidelerini insanlar daha iyi kavrar ve bu vesile ile reddeder. Her ne kadar kitabın tamamı Türkçeye çevrilmiş olmasa dahi Hafız İmam Zehebi'nin (673-748) Minhacüs-Sünne'den seçerek Muhtasar bir kitap olarak oluşturduğu **"el-Munteka"** isimli eser Türkçeye çevrilmiştir. Bu eser dahi okunduğunda Şiilerin rezil akidesinin teşhirine bu vesile ile tanık olunabilir.. İbn Teymiyye'nin bu müstesna eserini takdir sadedinde son söz olarak şu övgünün söylenebileceği kanaatindeyiz.

Biz Şiilerin dinini belirli sayıda direklerin üzerinde yükselen bir köprü gibi. İbn Teymiyye'ninyazdığı **"Minhacüs-Sünnetin-Nebeviyye fi nakdi kelamış-Şiati vel-Kaderiyye"** adlı eseri de bu direklerin dibine yerleştirilmiş bir dinamit gibi görüyoruz. Allah bu faydalı eseri bizlere miras olarak bırakan İbn Teymiyye'ye rahmet etsin ve mükafatını kat kat versin. Şimdi Şeyhu'l-İslam'ın Şiiler hakkında sarf ettiği bazı sözlerini yazının sonuna ekliyoruz.

Şeyh'ul İslam İbn Teymiyye'den yapacağımız bu nakilleri İbn Teymiyye'nin Şiilere reddiye olarak telif ettiği **"Minhac'us-Sünne"** adlı eserinin muhtasarı olan ve Hafız Zehebi'ye ait **"el Munteka"** adlı eserin Tevhid yayınları tarafından hazırlanan Türkçe tercümesinden derledik. İbn Teymiyye Şiileri çok iyi tanıyan ve ömrünü bu sapık fırka ile mücadele ile geçiren önemli bir âlimdir. Bu gerçeğe istinaden onun Şiiler hakkındaki beyanları da Şiileri doğru tanıma noktasında önemlidir. Şiiliği ret için telif ettiği eseriyle Şiilere hala sancısını çektikleri ağır bir

darbe vurmaya Allahın izni ile muvaffak olmuştur. Allah kendisine rahmet etsin. Şu sözler ona aittir ve söz konusu kitapta geçmektedir.

İbn Teymiyye (Rahimehullah)'ın sözleri:

1- Fakat Rafizîler Hristiyanlara benzediler. Cenab-ı Allah (celle celaluhu), emredildikleri ve haber verdiği hususlarda Peygamberlere itaat ve onları tasdik etmek için emir buyurdu. Fakat Hristiyanlar o kadar aşırı gitti ki, İsa'yı (a.s.) Allah (celle celaluhu)'a ortak koştular, dinini değiştirerek Ona isyan ettiler. Bu aşırılıklarıyla dinden de çıktılar. Aynı şekilde Rafizîler de Peygamberler ve imamlar hakkında aşırı gittiler. Öyle ki onları Allah (celle celaluhu)'tan başka rabler edindiler. Peygamberlerin tevbe ve istiğfarlarını haber veren nassı yalanladılar. Bir de bakarsın ki mescitlerde Cuma ve cemaate engel olup, kabirlerin başında büyük topluluklar meydana getirerek Onları yüceltirler, hacceder gibi yaparlar. Hatta bazıları daha aşırı giderek o kabirleri tavaf etmenin daha büyük bir ibadet olduğunu iddia ettiler.

2- Ensar ve Muhacirden sonra gelenler, ashab için kalplerinde bir kin bırakmamak için Allah (celle celaluhu)'tan niyaz ederken, Rafizîler O hayırlı ümmete -Ashabı Kiram- af dilemedikleri gibi onlar için kalplerinde kin besliyorlar.

3- Haklı veya haksız olarak Şiilerin zemmettikleri hiçbir kimse yok ki ondan daha berbat olanı aralarında olmasın.

4- Allah (celle celaluhu)'ın (celle celaluhu) cisim olduğunu ortaya atanlar Şiiler olmuştur. Cisim lâfzını ilk ortaya atan Rafizîlerin kelâmcısı sayılan Hişam bin El-Hakem'dir. İbn-i Hazm da böyle nakletmektedir.

5- Şiilerin bütün kitapları da ümmetin rivayetlerine ters düşen rivayetlerle doludur.

6- Rafizîlerin bu masum imamlara ettikleri iftira zaten haddi aşmıştır. Bilhassa Cafer es-Sadık hakkında yapılan iftiralar oldukça çoktur. Onun harflerden hesap çıkarma ve hüvviyeti belirleme, azaların hareketi, şimşeklerin hükmü, Kuran'ın faydaları gibi eserler yazdığını iddia ediyorlar. Bu kitaplar onların maişetine kaynak olmuştur. Habercinin doğruluğu, senedinin durumu bilinmeyen ve

kendilerinden çokça yalan sudur eden Şiîlere nasıl güvenilebilir?

7- Hülâsa Rafızîlerden daha zalim daha yalancı ve daha cahil hiçbir gurup yoktur. Buna rağmen Rafızîlerin üstatları kendi dilleriyle:

“Ey Ehl-i sünnet! Sizde asalet vardır. Eğer size gücümüz yetseydi, sizin bize karşı yaptığınız (iyi) muamele gibi size karşı muamelede bulunmazdık” demişlerdir.

8- Âlemde daha nice yalanlar vardır, fakat bu yalanların onda dokuzu, belki daha fazlası Rafızîlerin elindedir.

9- Ehli sünnet'in ortaya koydukları hüccetlerle fiilen ve lisânen Şiîlerden üstün oldukları muhakkaktır. Bu durum, tıpkı Allah-u Teala'nın, Peygamberinin dinini diğer dinlere üstün kıldığı gibidir.

10- Anladık ki Rafızîler insanların en yalancısıdır.

11- Rafızîler, haricilerden daha sapıktırlar.

12- Rafızîler yalancı, korkak, hain ve alçaktırlar.

13- Şam civarında büyük bir dağ vardır. Bu dağda binlerce Rafızî yaşıyordu. Bunlar halkın kanını akıtıyor, mallarını gasbediyorlardı. Müslümanlar Gazan zamanında yenilgiye uğrayınca Şam askerlerinin silah ve atlarını gasbedip onları Kıbrıs kâfirlerine satmaya başladılar. Müslümanlar için diğer düşmanlardan daha zararlı olan Rafızîlerin liderlerinden biri, Hıristiyan bayrağını taşıdığına ona “Müslümanlar mı, Hıristiyanlar mı daha iyidir?” diye sordular. Bu da Hıristiyanlar daha iyidir, cevabını verdi. Kıyamet gününde kiminle hasrolunacaksın? Demeleri üzerine de, Hıristiyanlarla cevabını verdi. Rafızîler, bir kısım İslâm beldelerini de Hıristiyanlara teslim etmişlerdir. Bütün bunlara rağmen bazı devlet adamları Rafızîlerle savaş hususunda bana soru sorup, İstişare etmeleri üzerine kendilerine müspet yönden cevap verdim. Sonra onlara doğru gittik. Onlardan bir gurup yanıma geldi. Aramızda çeşitli konularda münakaşa ve münazaralar geçti. Müslümanlar, topraklarını fethedip onlara hâkim olunca onları öldürmekten alıkoydum.. Ama bir araya gelmemeleri için Rafızîleri İslâm beldelerinin çeşitli yerlerine dağıttık. Aslında Rafızîlerin zemmi, yalan ve cahillikleriyle ilgili olarak şu kitapta zikrettiklerim çok azdır. Onlar daha aşırıdır. Kötülükleri beyan

edilemeyecek kadar çoktur.

14- Allah da biliyor ki İslama müntesib olan bütün bid'atçıların bid'at ve kötülüklerine rağmen Rafizîler onlardan daha cahil, yalancı ve zalimdirler.

15- Hatta küfür, fiske ve isyana en yakın, iman hakikatlerinden de en uzak duran bu Rafizîlerdir.

16- Bunlar utanmadan Allah (celle celaluhu)'ın seçkin kulları olduklarını iddia ediyorlar. Daha ileri giderek kendilerinin dışında kalan ümmet-i Muhammediyyeyi ya tekfir ediyor veya sapık olduklarını ileriye sürüyorlar.

17- Hâlbuki bu Rafizîler ya münafık veya Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) getirdiklerini bilmeyen cahillerdir. Bunların Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in getirdiklerine karşı olan düşmanlıklarını ancak cahil olan kimse bilmeyebilir.

18- Ömer (r.a.) öyle bir zat idi ki, Allah için başkasının kınamasından çekinmiyordu. Onun adaleti mutevatir olup ancak Rafizî olanlar adaletini inkâr edebilir.

19- Ebubekir ve Ömer'in (r.a.) sadakat ve kemalinde şüphe eden, mutlaka zır câhil veya münafık zındıktır. Onların yüceliklerinde şüphe etmek Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) ve İslâm'ın, kemalinden şüphe etmektir. Bu da Rafizîlerin ve Batınilerin işidir.

20- Rafizîler inatçı oldukları için ne nakle inanırlar ve ne de doğruyu kabul ederler. Her yaygaracının emrindedirler. Onlar ashabın ileri gelenlerine düşmanlık ederek, İslâm düşmanlarıyla dost oluyorlar.

21- Onlar, (Şiiler) taraftarlarından, birinin yalan veya doğru bir söz söylediğinde kendisinden ne kitap ve ne de hadisten delil isterler. Onun yan çizmesine asla iltifat etmezler. Ama onlara muhalif olan herhangi birisi, hem de delille karşısına çıksa ya inad ederek veya tahrif ettikleri ayetlerle onu tekzip ederler.

22- Zındıklar Rafizîlerin kapısından girerek uydurma ve yalan haberlerle İslâm ve Müslümanlara hücum etmişlerdir.

23- Hadis ilminde, râvi ve hadislerin sıhhat derecelerini tasnifte Rafızîlerden daha cahil, batılı kabul etmede ve sahihi reddetmede yine onlardan daha kötü insan yoktur.

24- Haricîler ve Mutezile sahih hadisleri tam olarak kabul etmemelerine rağmen, kendi prensiplerine göre doğruyu araştırır ve yalan haberi delil olarak hiç getirmezler. Bu Rafızîlerin ise ne akılları ne de nakilleri vardır.

25- Rafızîlerin indinde hadisin sıhhatli olabilmesi için arzu ve anlayışlarına uyması gerekir.

26- Rafızî'nin ne aklı, ne naklî, ne doğru bir inancı ve ne de muzaffer bir devleti vardır denilmiştir.

27- Sen ey Rafızî! (İbn Mutahhar) Arkadaşlarınızla beraber en rezil mezhepleri bir araya getirerek onları ileri sürüyorsunuz.

- **Sıfatlar konusunda Cehmîyyeyi,**
- **Kulların fiilleri hususunda Kaderiyeyi,**
- **İmamet ve tafdîl konusunda da Rafızîliği kendinize mezhep edindiniz.**

28- Onların haberlerine isnat bulunsa da ya karanlık ve meçhul veya yalancı birisinden rivayet edilmişlerdir.

29- Rafızîlerden daha fazla yalan söyleyen hiçbir güruh yoktur. Hatta peygambere dahi yalan isnat etmişlerdir. Bu da aşırı cahilliklerinden kaynaklanır.

30- Evet, Rafızîler kör bir cehalete sahiptirler. Deccal da olsa onların batıl istekleri doğrultusunda konuşursa mutlaka onu tasdik ederler.

31- Şüphesiz ki, Rafızîler iftiraları uydurmada Yahudiler gibidirler.

32- Gerçekten Rafızîler iftiracı bir kavimdir. Allah'ın nurunu söndürmek ve hakikatleri ters çevirmek istiyorlar.

33- Rafızîler hakkı ret ve yalanı tasdik etmede bidatçilerin en kalabalık olanlarıdır.

34- Rafizîler yalancı bir kavimdir.

35- Rafizîlik bütün kötü gurupların sığınağıdır. Nusayrîler, İsmâîliler ve Karamitalar gibi. Bütün bu fırkalarla **ilim** arasında hiçbir bağlantı yoktur.

36- Rivayetçilerin durumunu bilen âlimler, Rafizîlerin bütün fırkalardan daha yalancı olduklarını ittifakla kabul etmişlerdir.

37- Ehl-i sünnet'in Rafizîlere karşı durumu, Müslümanların Hristiyanlara karşı olan durumuna benzer.

38- Ehl-i sünnetin şahitliği ilme dayalı bir şahitliktir. Ama Rafizîlerin şahitliği hem körü körüne, hem de zorbalığa dayanan bir şahitliktir.

39- Açık bir gerçektir ki Rafizîler, insanlar arasında en çok tenakuza düşen bir güruttur.

40- Cafer Sadık'a isnat edilen yalanlar kadar hiç kimseye yalan isnat edilmemiştir. Tabii ki, Cafer Sadık bütün bu yalanlardan uzak idi.

Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamd, Muhammed (sav)'e selam olsun.